

udarbejdede Projekter med Hensyn til Anlæggenes Størrelse og med Henblik paa Banernes Økonomi. Hvis denne Kritik og denne Revision fra Baneafdelingens Side vedvarende skal være effektiv, og man saa ikke gaar frem med megen Varsohmhed her, kommer man let til at — om jeg maa have Lov at bruge Udtrykket — vade lovlig meget i Papir, og det er jo ikke det, der tilsigtes, man tilsigter netop at faa det saa enkelt som muligt. Medens jeg altsaa kan slutte mig til Princippet, vil jeg stærkt understrege Kommissionens Anvisning og henstille til Ministeren at følge den. — Med disse Bemærkninger kan jeg for mit Vedkommende anbefale Styrelseslovforslaget til velvillig Behandling.

Jeg skal derefter gaa over til at sige nogle Ord om Takstloven. Forholdet her er jo det, at Lovgivningsmagten gennem Statsbanernes og Postvæsenets Takstlove fastsætter Maksimaltakster, medens Taksterne for Telegraf- og Telefonvæsen fastsættes af Administrationen. Ministeren kan imidlertid under de nuværende Forhold give almindelige Takstnedsættelser saavel for Statsbanerne som for Postvæsenet, naar han dertil faar Tilslutning af begge Tingenes Finansudvalg, og for Statsbanernes Vedkommende skal Spørgsmaalet tillige forhandles med Jernbaneraadet. Denne Bevægelsesfrihed blev givet i Rigsdagssamlingen 1921.—22 ved de Takstlove, der den Gang blev vedtaget, og Ministeren gaar nu videre ad denne Vej og foreslaar for Statsbanernes Vedkommende, at Ministeren alene skal kunne foretage almindelige Takstreguleringer indenfor det af Lovgivningsmagten fastsatte Maksimum. Endvidere foreslaas det at bemyndige Ministeren til at fastsætte Takstillæg for Befordring af Gods, der ønskes sendt i Specialvogne eller paa særlige Betingelser, ligesom Ministeren bemyndiges til i særlige Tilfælde at fastsætte Undtagelsestariffer. Endelig er der foreslaaet en ny Bestemmelse om, at Statsbaneledelsen eller Generaldirektøren er bemyndiget til i særlige Tilfælde, hvor Hensyn til Driftens Økonomi maatte gøre det ønskeligt, at nedsætte Taksterne med indtil 50 pCt. for Personer og 33 $\frac{1}{3}$ pCt. for Gods og levende Dyr. Saa er der noget om, at Ministeren skal have Bemyndigelse til at udstede Maanedskort til anden Klasse, ligesom han nu har til tredje Klasse, men det er jo mindre væsentligt. Bestemmelserne om Generaldirektørens Bemyndigelse til i særlige Tilfælde, hvor Hensyn til Driftens Økonomi maatte gøre det ønskeligt, at nedsætte Taksterne for Personer og Gods og om Ministerens Ret til at fastsætte

Undtagelsestariffer og særlig Betaling for Befordring i Specialvogne o. s. v. anser jeg for at være af væsentlig Betydning for Statsbanernes Økonomi, ikke mindst gælder dette Generaldirektørens Bemyndigelse. Det, der i Virkeligheden derved tages Sigte paa, er netop det, som det ærede Medlem Hr. Bjerring omtalte: Fragtaftaler med Enkeltmænd for at være i Stand til at tage Konkurrencen op baade med Automobileer og med Skibsfarten. Statsbanerne er nemlig ikke længere en Slags monopoliseret Virksomhed, saaledes som det i meget udstrakt Grad var Tilfældet indtil for faa Aar siden. Efter at Biltrafikken har faaet det Omfang, som den har, har den grebet stærkt ind i Statsbanernes Monopolstilling, og derfor er det nødvendigt for dem at kunne indrette sig hurtigt efter Forholdene for at kunne optage Konkurrencen. Derfor mener jeg, at dette Forslag i Raeliteten er et fornuftigt og godt Forslag, men det forudsætter selvfølgelig — som det ogsaa blev sagt af det ærede Medlem Hr. Bjerring —, at Administration af Statsbanerne helt igennem er loyal og god. Jeg for mit Vedkommende har ingen Grund til at tvivle paa, at Administrationen vil varetage disse Ting paa den mest samvittighedsfulde Maade. Jeg er kun noget betænkelig ved selve den Form, som dette Forslag har: „Generaldirektøren for Statsbanerne er bemyndiget til i særlige Tilfælde“ o. s. v. Jeg er ikke helt sikker paa, om det er rigtigt paa den Maade at føre Generaldirektøren ind i Takstloven. Det vilde vist være rigtigere at sige: Ministeren, eller efter hans Anmodning Generaldirektøren, er bemyndiget til o. s. v. Der staar nemlig i Slutningen af vedkommende Stykke: „Nærmere almindelige Regler herfor fastsættes af Ministeren“, og derfor var det maaske lige saa godt at sige „Ministeren, eller efter hans Anmodning Generaldirektøren“, for saa vil det altid være Ministeren, der har Ansvaret. Nu mener jeg ganske vist for mit Vedkommende — men det er vist noget, som juridisk set er noget tvivlsomt —, at naar der staar, at Generaldirektøren er bemyndiget til i særlige Tilfælde at træffe de og de Afgørelser, er det alligevel Ministeren, der har Ansvaret for de Afgørelser, Generaldirektøren træffer, og saaledes bør det ogsaa være, da det er Ministeren, der staar med Ansvaret overfor Rigsdagen. Da det altsaa forekommer mig tvivlsomt, ønsker jeg Formen for dette overvejet i et Udvalg, medens jeg i Realiteten er ganske enig i, at en saadan Bemyndigelse maa Statsbanernes Ledelse have for at kunne tage Konkurrencen op paa fornuftigt og god Maade.